

**Menšiny
mezi námi**

2009

Obsah

Editorial předsedkyně ROMEA, o. s.	2	Literární část	
Předmluva koordinátora projektu	3	<i>kategorie do 10 let</i>	
		Miroslav Vaňo (1. místo)	14
Výtvarná část		<i>kategorie od 10 do 15 let</i>	
<i>kategorie do 10 let</i>		Martina Kodadová (1. místo)	14
Zuzana Gorolová, Jan Kica, Kateřina Bačová,		Andrea Hanušová (2. místo)	17
Eva Horváthová, Mario Lorenz (1. místo)	4	Tereza Nejedlá (3. místo)	20
Ondřej Kudrik (2. místo)	5	Anna Kánová (3. místo)	23
Vanesa Horvátová (3. místo)	6		
Tereza Lázoková (zvláštní ocenění poroty)	7	<i>kategorie od 15 do 18 let</i>	
		Barbora Čunátová (1. místo)	24
<i>kategorie od 10 do 15 let</i>		Martina Siváková (2. místo)	27
Libuše Gombošová, Radka Kolouchová,		Tereza Šabatková (3. místo)	29
Lucie Jovnášová, Michaela Horváthová,		Michaela Hohinová (3. místo)	30
Nikola Čonková, Žaneta Suchá (1. místo)	8		
Sára Vidlecká, Radek Tulej, Marek Ščuka,		Fotografická část	
Robin Pecha, Draha Tulejová, Lukáš Tulej,		Michaela Slámová, Daniela Sázarová,	
Patrik Kandráč, Robin Kandra (2. místo)	9	Jana Leichterová (1. místo)	31
Jan Horák (3. místo)	10	Anna Marčíková, Štefan Lakatoš (2. místo)	32
		Tereza Kazimourová (3. místo)	33
<i>kategorie od 15 do 18 let</i>		Besedy a workshopy	34
Roman Goga (1. místo)	11	Seznam zúčastněných škol a subjektů	36
Jáchym Vintr (2. místo)	12		
Lucie Lexová (3. místo)	13		

Editorial

Milí žáci, studenti, učitelé, asistenti i všichni ostatní, opět vychází brožura Menšiny mezi námi, která je výsledkem projektu, jenž se daří našemu sdružení ROMEA realizovat šest let. Projekt Menšiny mezi námi vznikl v roce 2004. Tehdy se ještě více než dnes potýkali pedagogové i žáci a studenti s akutním nedostatkem informací o Romech a menšinách. I ti, kteří projevovali zájem, měli cestu-ztíženou. Materiálů bylo málo a i dnes se jich mnoho nedostává. A když se nějaká publikace objeví, je často zaměřena na odborné publikum, velmi často složené ze studentů romistiky, tedy na vysokoškoláky. My chtěli přijít s něčím, co lze využít při výuce i mimo ni, a přitom zaujmout atraktivní formou. Tou je bezesporu díky své rozšířenosti internet. Díky němu můžete oslovit mnohem více lidí. A tak se zrodil nápad Internetového vzdělávacího cyklu o Romech. Najdete ho na **www.skola.romea.cz** a hlavně, budete-li chtít, můžete se vy sami zapojit do jeho vytváření. Mohou tam být umístěny vaše názory, postřehy, diskuse, blogy i fotografie a videa. Zajímá nás, jak se vám žije s menšinami, co pro vás slovo minorita vůbec znamená, jestli se vy sami cítíte být příslušníkem nějaké menšiny. A řeč rozhodně není jen o těch etnických nebo národnostních! Právě na toto téma pravidelně vyhlášíme výtvarnou, literární a letos již i druhým rokem fotografickou soutěž nazvanou „Menšiny mezi námi“. Tato soutěž je součástí již zmíněného projektu, jehož náplní je i poskytování informací na webu, pořádání workshopů a besed na školách. Z vítězných obrázků, literárních příspěvků a fotografických prací jsme sestavili tuto brožuru. Dostane se do zúčastněných škol, dětských domovů, nízkoprahových klubů a neziskových sdružení. Nejen těch vašich. To proto, aby si vaše výtvary mohli prohlédnout i jiní a přístě se třeba zapojili do soutěže, a nebo alespoň napsali,

co si o této soutěži a vítězných dílech myslí. My to rádi zveřejníme na výše uvedené webové adrese. Velmi podstatnou část projektu tvoří série workshopů ve městech s velkou koncentrací menšin, které se samozřejmě odrážejí i ve školních lavicích. V této brožuře si můžete prohlédnout fotografie z některých škol, které naši lektori pod vedením Franty Bikára, koordinátora projektu, navštívili. Jejich úplný seznam najdete na zmiňovaném Internetovém informačním portálu. A protože opakování je matka moudrosti a my bychom byli skutečně rádi, aby se tyto stránky staly i vašimi oblíbenými, tak ještě jednou... **www.skola.romea.cz**. Třeba vás zaujmou on-line rozhovory s osobnostmi z řad menšin (s Vlastimilem Horváthem, Yemi A. D., Tomio Okamuraou, Radkem Bangou alias Gipsym, Richardem Samkem nebo Lejlou Abbasovou či Terezou Zámkovou), které letos pořídila Petra Zajdová. Hezké čtení a těšíme se na vaše komentáře, postřehy, příběhy i portréty všech, které byste rádi představili nám i ostatním.

Mgr. Jarmila Balázová
předsedkyně občanského sdružení ROMEA

*Letošní předávání cen nejúspěšnějším účastníkům soutěže
Menšiny mezi námi 2009 sponzorovali, a za to jim patří dík:*

KIA MOTORS Czech, s. r. o.
SONY BMG MUSIC ENTERTAINMENT ☞ **Indies Scope**
Nakladatelství FRAGMENT, s. r. o. ☞ **GOOD DAY RECORDS**
Gallery, spol. s. r. o. ☞ **občanské sdružení Slovo 21**
Slovensko-český klub ☞ **Multikulturní centrum Praha**

Předmluva

Vážení soutěžící, čtenáři, přátelé, končí šestý ročník soutěže Menšiny mezi námi a my můžeme s radostí konstatovat, že jsme opět nadšeni z vysoké účasti a kvality došlých příspěvků. Proto bych hned na úvod rád poděkoval především všem dětem, jež se do soutěže jakoukoliv formou zapojily, a jejich pedagogickým pracovníkům, kteří děti se soutěží seznámili, pomáhali jim, povzbuzovali je při tvoření a vzniklá literární, výtvarná a fotografická díla nám zasílali. Příjemně nás překvapila nezvykle velká účast dětí z dětských domovů, díky kterým značně vzrostl celkový počet letošních soutěžních příspěvků, a proto děkuji také všem pracovníkům dětských domovů, kteří se o tento úspěch také zasloužili.

Do letošního ročníku soutěže bylo zařazeno přes čtyři sta příspěvků z více než šedesáti škol, nízkoprahových klubů a dětských domovů. Jako v minulých letech i letos měli porotci ve všech soutěžních kategoriích opravdu přetěžký úkol – vybrat z došlých příspěvků ty nejlepší, a jejich tvůrce navíc umístit na pomyslné stupně vítězů. Množství a především výborná úroveň, které dosahovala většina z přihlášených příspěvků, jim tento úděl vůbec neulehčila. (Porotce v umělecké soutěži má nezáviděníhodnou pozici: nemá co a jak poměřit, srovnává na základě svých pocitů a osobního vkusu, s ostatními porotci musí svést ostré názorové výměny, a ještě ke všemu se pak o sobě může dozvědět něco, co se nikdy dozvědět nechtěl...) Ti, které letos porotci nevybrali, nemusí vůbec truchlit. Tato soutěž totiž nezná poražených, neboť více než kde jinde zde platí heslo: Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se.

A proto jsme chtěli soutěžícím nabídnout témata, která by je skutečně zaujala a z jejichž promyšlení by neměli pocít ztraceného času, ale naopak lidského obohacení. Vybrali jsme ta, jež odráží soužití majority s menšinou ať už etnickou, náboženskou či homosexuální, a taková, která reflektují nebezpečí extremismu (před tím je dobré mít se na pozoru v každé době, v té dnešní obzvláště):

1. **Co pro mě znamená náboženství?**
2. **Moje setkání s Romy**
3. **Extremismus – nebezpečí pro celou společnost?**
4. **Multikulturní společnost – jak si ji představuji?**
5. **Mám výjimečného kamaráda/kamarádku**
6. **Holky s holkama, kluci s klukama – homosexualita máma očima**

Blahopřejeme vítězům a všem účastníkům soutěže děkujeme za to, že nám umožnili nahlédnout do jejich světa a upřímně se podělili o životní zkušenosti, názory a sny. Věříme, že soutěž splnila svůj cíl – poukázala na problémy společnosti z pohledu nejmladší generace a pomohla rozpoutat důležitou diskuzi. Zároveň doufáme, že se pro mnoho přispěvatelů stala účast v naší soutěži oblíbenou tradicí a stejně jako my se těší na příští ročník. Ať se vám tato brožura dobře čte a je vám inspirací!

František Bikar
koordinátor projektu

Multikulturní společnost – jak si ji představují?

1. místo v kategorii dětí do 10 let

společná práce dětí od 7 do 9 let

Zuzana Gorolová

Jan Kica

Kateřina Bačová

Eva Horváthová

Mario Lorenz

Dětský domov a Školní jídelna Most, K. H. Borovského 1146/2, Most

Mám výjimečného kamaráda/kamarádku

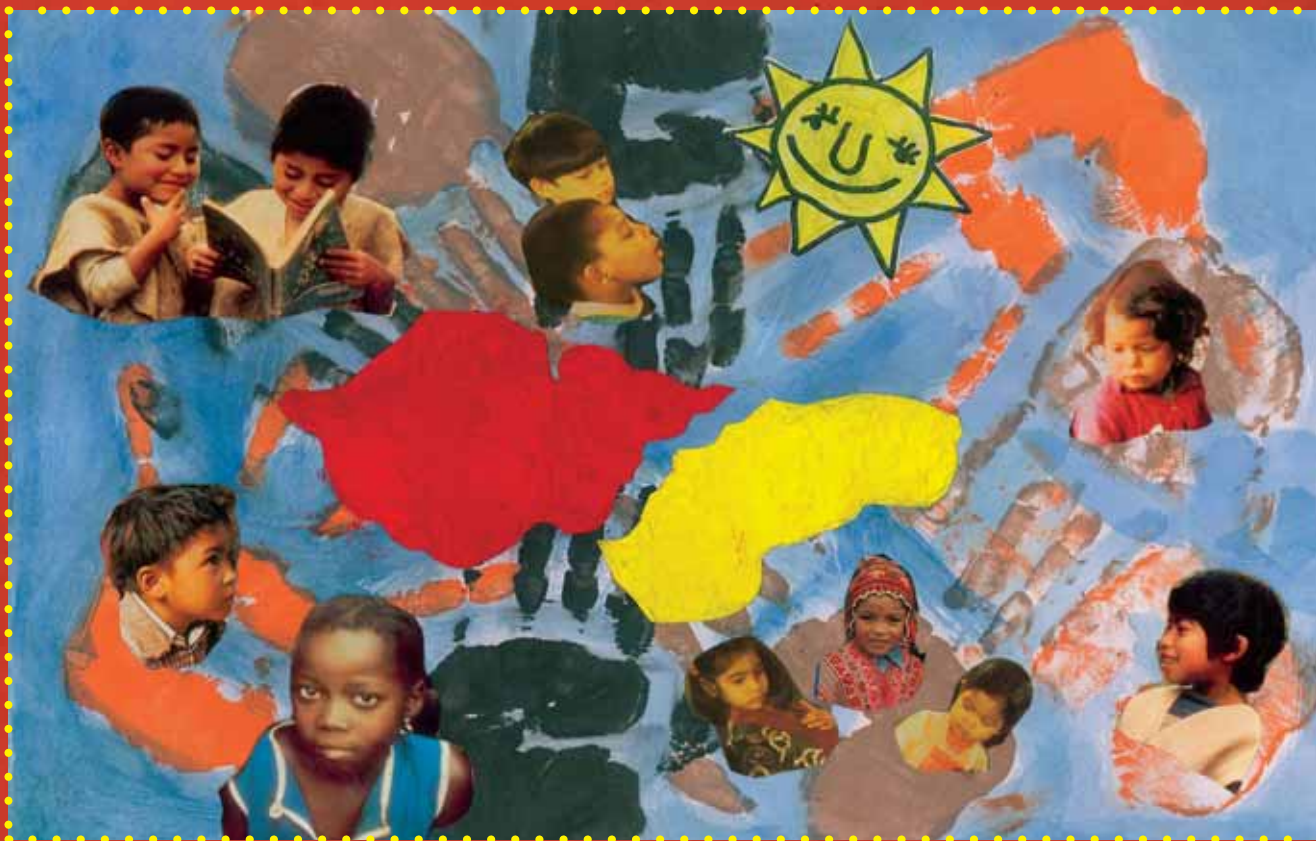

Ondřej Kudrik

Základní škola a Praktická škola, Pařížská 2249, Kladno

Multikulturní společnost – jak si ji představují?

3. místo v kategorii dětí do 10 let

Vanesa Horvátová

Základní škola praktická, Čechova 40, Rokycany - Nové Město

Multikulturní společnost – jak si ji představují?

Tereza Lázoková
Základní škola a Praktická škola, Český Brod

Moje setkání s Romy

1. místo v kategorii dětí od 10 do 15 let

společná práce dětí od 10 do 13 let

Libuše Gombošová Žaneta Suchá
Lucie Jonášová Nikola Čonková
Michaela Horváthová Radka Kolouchová

Dětský domov, Základní škola, Školní družina a školní jídelna, Pelcova 279, Kostelec n. Orlicí

Multikulturní společnost – jak si ji představují?

Dům pro všechny

společná práce dětí
od 10 do 13 let

Sára Vidlecká
Radek Tulej
Marek Ščuka
Robin Pecha
Draha Tulejová
Lukáš Tulej
Patrik Kandrác
Robin Kandra

2. místo v kategorii dětí od 10 do 15 let

Multikulturní společnost – jak si ji představují?

3. místo v kategorii dětí od 10 do 15 let

Jan Horák

ZŠ Alšova, Alšova 1123, 742 21 Kopřivnice

Moje setkání s Romy

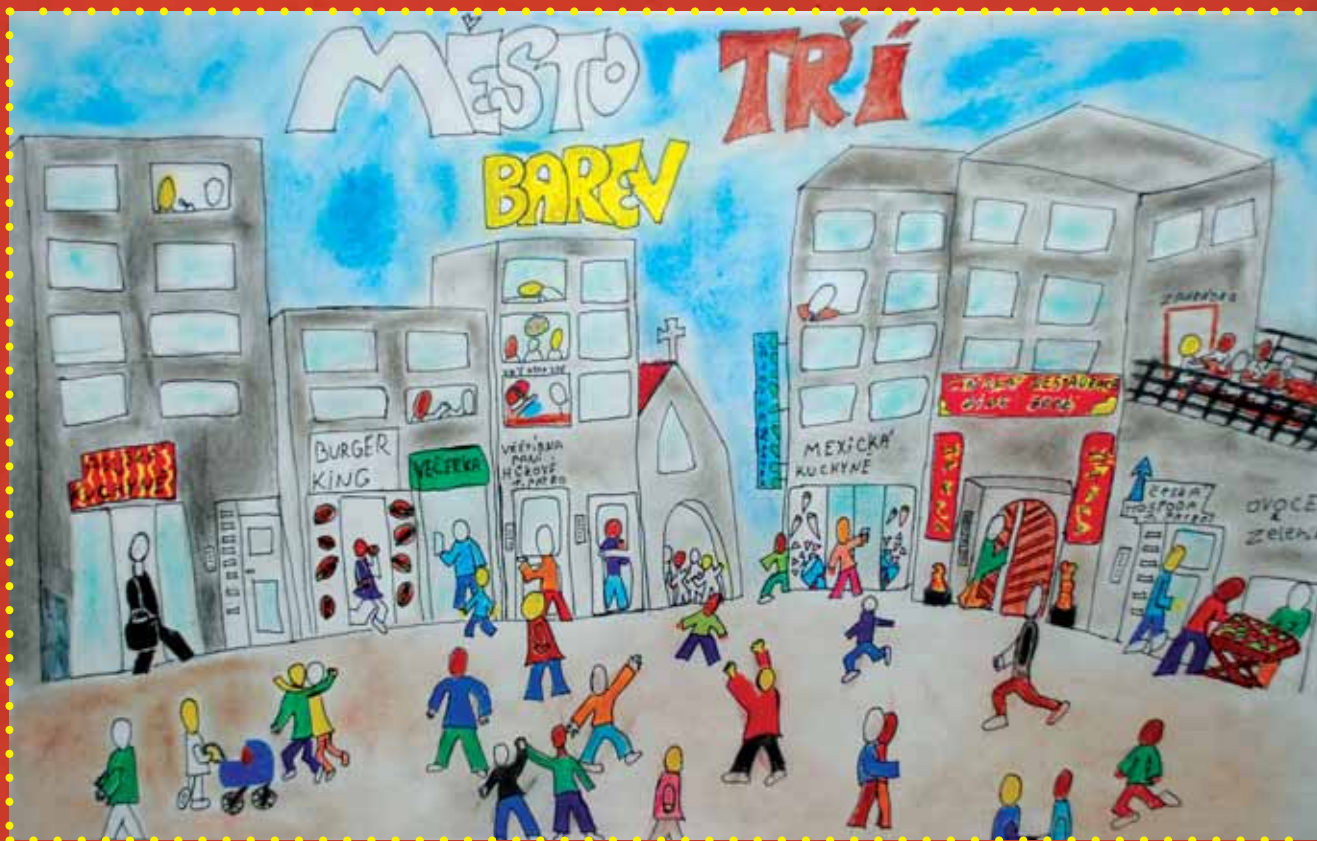

Roman Goga

Základní škola a Praktická škola, Na Náměti 417, Kutná Hora

Multikulturní společnost – jak si ji představují?

2. místo v kategorii dětí od 15 do 18 let

Jáchym Vintř

Základní škola Tolerance, Mochovská 570, Praha 9 – Hloubětín

Multikulturní společnost – jak si ji představují?

3. místo v kategorii dětí od 15 do 18 let

Lucie Lexová

Dětský domov Uherský Ostroh, Sokolovská 620, Uherský Ostroh-Ostrožské Předměstí

Multikulturní společnost – jak si ji představují?

Romský chlapec

Říkají nám menšina,
chovám se jak většina.

Jsem kluk jako každý jiný,
všichni máme přece chyby.

Ve škole se dobře učím,
zpívám, tančím, taky cvičím.

Do školy já chodím rád,
každý je můj kamarád.

Miroslav Vaňo
ZŠ Zlatnická 186, Most

1. místo v kategorii dětí od 10 do 15 let

Píše se začátek dvacátého století, jmenuji se Ema Lon Blanot a je mi deset let. Moje maminka Lousia De Blanot je nádherná dáma a vynikající hudebnice. Otec Chaun Blanot pracuje jako známý majitel banky. Každý si myslí, jak je úžasné patřit do lepší společnosti, ale není to tak jednoduché. Hodně se ode mne očekává, musím ovládat veškerou etiketu. Každé úterý mívám hodinu správného chování, učím se, jak správně stolovat a veškeré důležité mravy. Učím se jako ostatní děti, ale doma, maminka si to přála. Jelikož nemám žádného sourozence, mám veliký pokoj sama pro sebe a rodiče mě celkem rozmazlují. Máme mnoho služebnictva, ale moje nejoblíbenější je chůva Sahu Nig Phun. Rodiče ji našli v přístavu pod jednou malou lodí a vzali ji k nám, teda alespoň mi to tak maminka vyprávěla. Já jsem tu dobu nebyla ještě na světě. Sahu pochází z Číny a je na mě moc hodná. Každý večer mi vyprávěla o své rodné zemi. Mají tam velice zvláštní zvyky a oblečení. Jediné, co vím, je že v naší zemi Vietnamci, Číňané, prostě Asiati, nejsou moc vítáni. Lidé je odsuzují kvůli tomu, že jsou jiní než my, přijde mi to nespravedlivé. U nich nic takového nedělají. Mají tam prý takové zvláštní statky. Sahu na jednom takovém má svou rodinu. Říkala mi, že tam jsou přísní a trestají jenom kvůli tomu, že sní víc jídla, než mohou. Ale jinak jsou tam všichni na sebe milí. Dívky jako já tam už dávno pracují a pomáhají s úrodou a domácími pracemi. Věřím v takového zvláštního boha, myslím, že v Budhu nebo něco takového. Nosila tam každý den stejné oblečení a jednou za rok jej zdědila po starších sourozencích. Takový život si vůbec neumím představit, já chodím s maminkou a Sahu kupovat nové šaty každý týden. Nikdo se nepovyšoval, že je lépe oblečený, každý vypadal skoro stejně, Sahu se tam líbilo, ale tady je také moc šťastná.

Každý první jarní týden se pořádají různé plesy, bály a odpolední dýchánky. Naše rodina je vždy vítána. Za tři dny jsme na takový víkend pozváni. Maminka se rozhodla, že si půjdeme na ten víkend koupit nové šaty. Ona si vybrala

Martina Kodadová
ZŠ Květnového vítězství 1554, Praha

1. místo v kategorii dětí do 10 let

nádherné dlouhé, béžovo-modré a mně fialovo-bílé, také moc hezké. Sahu mi udělala nádherný účes a říkala, že vypadám jako princezna. Večer přijel šofér s autem a mohli jsme jet. Bylo to někde na zámku, vypadalo to tam jak v nebi! Všude byly krásné slečny, které se vznášely jak andělé. Tančilo se, pilo a z ničeho nic tam někdo vystřelil, nějaký pán upadl na zem a začal hrozný zmatek. Matka mě popadla za ruku a táhla pryč. Schovaly jsme se do skříně a čekaly. Když jsem se ráno probudila v mamčině náručí, nevěděla jsem, co se děje. Rychle jsme odjely. Doma začala maminka rychle balit a já musela taky, chůva mi pomáhala, ale já vůbec netušila, co se děje. Sahu zaslechla v rozhlase něco o deseti mrtvých a vojácích, co se blíží. Začala jsem se bát. Vůbec jsme nevěděla, kde je tatínek, a maminka se mnou o tom odmítala mluvit. Najednou jsem zaslechla hluk, někdo k nám přijížděl. Sahu běžela k oknu, vyděsila se a zavřela kufry. Slyšela jsem ránu, jako kdyby někdo vyrazil dveře, a pak výkřik. Uvědomila jsem si, že to byla maminka. Chtěla jsem se vrátit, ale chůva mě táhla pryč zadním vchodem.

Utíkaly jsme někam pryč do lesa. Když jsme vyběhly, byly jsme nedaleko nádraží. Nasedly jsme na vlak a jely, nevěděla jsem kam a proč, ale plakala jsem, měla jsem strach, a nevěděla, co je s rodiči. I když jsem tušila, nechtělo se mi tomu uvěřit. Sahu mě držela pevně v náručí a já se cítila, alespoň trochu v bezpečí. Po probuzení jsem byla pořád v tom samém vlaku, pomyslela jsem si: ‚Kéž by to byl jen zlý sen‘. Měla jsem hlad a Sahu ještě spala. Podívala jsem se jí tedy do tašky a místo jídla našla jakýsi dopis, otevřela jsem ho a začala číst.

*Milá Emo,
pokud si čteš tento dopis, já už nejsem naživu. Chci, abys věděla, že jsme tě moc milovali! To, co se teď děje, je velmi složitá věc. Sahu ti to vše vysvětlí! Důvěřuj jí, ona tě ochrání! Jsi statečná dívka a věřím, že to zvládneš. Na rozloučenou s polibkem, Tvá maminka.*

Když jsem dočítala, chůva mě už pevně držela kolem ramen. Začala mi vše vysvětlovat. Je to pro mne složitá věc, ale pochopila jsem, že jde o něco jako válka a že maminka umřela kvůli tomu, aby mne ubránila. Tím pádem není v naší zemi bezpečno. Nechápala jsem, kam ale jedeme. Můj žaludek připomněl hlasitým zakručením, že by bylo vhodné se najíst. Jenže chůva jídlo neměla, naštěstí s námi v kupě seděla jedna postarší dáma a ta nám nabídla něco k zakousnutí. Po dalších dnech jízdy jsme konečně dorazily do cíle. Sahu mi oznámila, že tohle je Čína.

Bylo to zvláštní, tolik jiných lidí, vypadalo to, jako bychom se ocitly na úplně jiné planetě. Asi za hodinu přijel malý nákladáček, který nás odvezl do takové vesničky. Tak tohle byl domov mé milované Sahu. Běhalo tu plno malých dětí, které vypadaly šťastně. Došly jsme do hezkého, malého domečku, kde se s námi hned všichni začali vítat. Dostala jsem úplně jiné šaty, než na které jsem byla zvyklá, přesně takové jako ty z vyprávění Sahu. Cítila jsem se tam dobře, všichni se ke mně chovali tak mile a mírumilovně, na takové jednání jsem nebyla zvyklá. Překvapilo mě, že nikdo neřekl ani slůvko k mé barvě pleti. Začala jsem se tam učit místní zvyky a náboženství. Cítila jsem

se jako, bych měla novou rodinu. Našla jsem si tam novou nejlepší kamarádku Ibag, říkala jsem jí „Ibí“ a jí se to líbilo. Nejtěžší bylo si zvykat na tu práci. Jednou na mě matka Sahu začala rvát kvůli tomu, že jsem si vzala prstýnek po mamince. Bylo mi smutno, najednou jako bych tam nepatřila. Ale pak přišla Sahu a vysvětlila mi, že pro ně je to jako pohrdání přírodou. Ibí mě začala učit na poli, co se jak dělá, a já jsem jí za to dala takovou malou hadrovou panenku. Dívala se na to, jakoby to viděla poprvé v životě. Ona říkala, že takové krásné věci oni nemají, mají jen to, co si ručně vyrobí.

Jednou, když se měla sklízet úroda, poslali mě, Ibí a ještě pár dětí na vzdálené pole. Vyšly jsme brzy ráno, abychom se pomodlily a stihly vše ještě před setměním. Dostala jsem od Sahu košík s jídlem a pitím na celý den. Když jsme po dlouhé cestě došly na místo, začaly jsme pracovat. Kluci sbírali víno a my holky plely a odnášely kýble plné hroznů na hromadu. Byla to těžká práce, ale bez ní bychom zůstali o hladu a byli potrestáni. Každý ve vesnici měl něco na práci. Po obědě jsme si chvíli odpočinuli a dali se zase do práce, ale tentokrát jsme si práci s kluky vyměnily. Mně a Ibí přidělili nejdelsí řadu. Pracovaly jsme sice rychle, ale ostatní byli rychlejší. Hlavní důvod byl ten, že jsem tam byla poprvé, ostatní už po několikáté.

Začalo se už trochu stmívat, a tak i přesto, že jsme práci neměly dodělanou, šly jsme za ostatními, ale když jsme došly na domluvené místo, nikdo tam nebyl. Šly jsme se podívat ještě do vinic, ale tam také nikdo nebyl. Ptala jsem se Ibí, jestli zná cestu zpátky, ale prý sem chodila jen s ostatními a vždy ji

někdo vedl. Možná by trefila domů, ale jen při světle a tady už byla celkem tma. Nevěděly jsme, co budeme dělat. Naštěstí mi zbylo ještě nějaké jídlo od oběda. Když už byla úplná tma, začaly jsme se opravdu bát! Nemohly jsme usnout, byly jsme schoulené pod jedním velkým stromem. Tiskly jsme se k sobě, jak to jen šlo. Potřebovaly jsme se zahřát. Modlily jsme se k Budhovi, aby nám pomohl. Usnuly jsme asi hodně pozdě a probudil nás až křik lidí z vesnice. Rychle jsme běžely za hlasy, až jsme našly rodiče Ibag. Zavedli nás zpět domů, kde čekala celá uplakaná Sahu. Běžela jsem za ní a začala se omlouvat a vysvětlovat, co se stalo. Ona mi řekla, že je ráda, že jsem se vrátila, a nechce mě ztratit!

Naučila jsem se žít podle jejich pravidel, dokonce se mi to začalo časem líbit. Sahu byla jako moje druhá maminka. Starala se o mne, jak jen dokázala, uspávala mě a bránila mě před ostatními. Našla jsem si více kamarádů než jenom Ibí, ale ona je nejlepší. Časem odsud určitě odejdu, ale nikdy nezapomenu na můj druhý domov! Věřím, že maminka a tatínek jsou na mě pyšní a dívají se na mě seshora s radostí. Myslím na ně často. Tu největší bolest jsem už překonala, ale bolet to nikdy nepřestane. Pro své dítě, bych udělala to samé. Milující matka udělá cokoliv pro své dítě, jen aby ho ochránila. Od té doby co věřím v Budhu, chodím se každý den modlit do chrámu se soškou a myslím při tom, jaké mám štěstí, že jsem našla někoho, kdo mě má rád takovou, jaká jsem. Myslím, že ať jsme bílí, černí nebo jakýkoliv, srdce máme stejné, a nikomu z nás není dovoleno soudit toho druhého jen kvůli zevnějšku.

Moje setkání s Romy: Život Romky

„Milý deníčku, já jsem Eliška. Moje barva pleti je tmavší než ostatních a děti ve škole se mi za to posmívaly. Volaly na mě ‚Cikánko!‘ A podobně. Když se něco ztratilo, obvinili z toho hned mě a já měla problémy. Je mi 10 let a žiju s otcem. Když byla naživu moje maminka, žádné problémy nebyly a žili jsme jako slušná rodina. Od té doby, co jsem bez maminky, otec se pořád opíjí, mlátí mě, křičí na mě a občas na mě i sahá, až je mi to nepříjemné, ale nemůžu se bránit. Do školy jsem přestala chodit po matčině smrti v 7 letech. Můj život spočívá v tom, že obsluhuju otce a jen čekám, až mě zase zmlátí nebo bude osahávat. Nemám žádné kamarády, protože si každý myslí, že jsem zlá kvůli tomu, že nejsem Češka. Jediní mí přátelé jsou psi, se kterými žijeme. Zavřená doma jsem byla tři roky až doteď a zapomněla počítání, písmenka a vůbec si nepamatuju, jak to v městě vypadá. Bydlíme od něj daleko v zapadlé chatě v lese. Několikrát jsem přemýšlela o útěku, ale nikdy se to nepovedlo. Před rokem si otec našel ženu a doteď jsou spolu. Ona se jmenuje Erika a je celá od modřin. Večer slyším rány a křik. Nikdy jsem se neodvážila podívat se, co se děje a radši jsem dál ležela v psí boudě. To byl můj pokoj. S ostatními psi, kterým dal otec sotva najíst a napít. Já jsem jedla, co psi nesnědli. Když za mnou večer otec přišel, vyhnal psy a surově na mě sahal. Rukou mi přejížděl po nohách a po břiše. Potom si svlékl kalhoty a sexuálně mě zneužil. Pokaždé jsem brečela, ale nic víc jsem s tím nenadělala. Někdy se přišla dívat Erika a smála se. Když byl otec spokojený, zmlátil mě a odešel. Já pak vzpomínala na matku a vymýšlela nové a nové plány jak utéct:

Jednoho dne mě vzbudila Erika a šeptala: „Uteč! Uteč!“ Byla celá od krve a všude měla modřiny, byla polonahá a po tváři jí tekly slzy. Já jsem na ni jen zírala a mlčela. Ona pořád šeptala: „Uteč! Uteč!“ A když to řekla po několikáté a já nereagovala, surově mě vzala za ruku a táhla ven. Hlavní dveře byly zamčené na zámek. Erika vzala

svoji botu a rozbila je. Do chaty se vrhlo sluneční světlo. Chvilí jsem nic neviděla a pak jsem ucítila náraz do zad a spadla jsem. Když jsem vstala a snažila se utéct, nohy jsem měla tolik ztuhlé, že jsem pořád padala. Najednou za mnou vyběhl otec a mezi dveřmi ležela Erika. Z hlavy se jí lila krev. V očích jsem měla slzy a snažila se utíkat. Otec byl opilý, takže se mu také moc dobře neběželo. Když to po půl hodině běhu vzdal, sedla jsem si na pařez a vydechovala. Nohy mě bolely a svaly jsem měla natažené. Slyšela jsem kroky, a tak jsem se zvedla a utíkala dál, všechno jakoby pro mě bylo nové. Utíkala jsem dlouhou dobu, až zapadalo slunce a obloha se změnila v tmavou deku plnou svítících diamantů. Jeden byl obzvlášť velký a jasný. Únavou se mi podlomila kolena a sotva jsem dopadla, usnula jsem.

Vzbudilo mě až šimrání slunce na tváři. Poprvé za tři roky jsem cítila úsměv na rtech. Byl to krásný pocit, tělem mi projel mráz. Otevřela jsem oči a posadila se. Chvilí jsem se rozhlížela a přemýšlela, co budu dělat. Domů jsem se vrátit nechtěla, a tak jsem vyrazila jedním směrem a doufala, že dojdou do města. Šla jsem dlouhou dobu. Vyhládlo mi. Žaludek se ozýval, ale já neměla nic, co bych mu dala. Kolem mě byla spousta listů. Byly červené, zelené, oranžové a spousta dalších barviček. Zkusila jsem jeden sníst, ale byl suchý a drolil se. Radši jsem byla hladová a šla dál. V lese se mi líbilo, sice byla ukrutná zima, ale takové rostliny, barvy jsem už dlouho neviděla. Po ještě asi tak hodině jsem prošla kolem nějaké cedule, ale nepřečetla jsem, co na ní bylo napsáno. Prošla jsem kolem ní a po silnici pokračovala. Jak jsem si tak šla vprostřed té šedivé cesty, zezadu na mě něco hlasitě zatroubilo a já chtěla uskočit. Auto do mě narazilo a odhodilo několik metrů dál. To už jsem byla v bezvědomí. Vzpomínám si jen na momenty. Jak nehybně ležím, z auta vystupuje žena a mě třeští hlava. Tekla mi krev. Potom jsem slyšela zvuky jakési sirény a viděla blikající světla.

Andrea Hanušová
ZŠ Květnového vítězství 1554, Praha

Ještě si pamatuji, jak mě kdosi zvedl na bílé křeslo ve velkém autě, ve kterém jsem rychle odjížděla pryč. Pak jsem se vzbudila tady v nemocnici a ležela na lůžku. „Tuk, tuk“ ozvalo se ode dveří. Nic jsem neřikala a čekala, co se bude dít dál. Znovu se zvuk opakoval, až po chvíli vstoupil muž v bílém oblečení a v ruce držel blok. Mžourala jsem očima, abych se ubránila jasnému světlu vstupujícímu do pokoje z nemocniční chodby. Doktor se ptal, jak se cítím, ale já jen tiše sledovala. Potom navázal další muž a řekl, že mě srazilo auto a ochrnula jsem. Neměla jsem jediné tušení, co to znamená, a tak jsem se tvářila pořád stejně. Až pak se ozval z chumlu za doktory jemný hlásek: „Budeš jezdit na vozíku. Nemůžeš chodit.“

Tohle vysvětlení už jsem chápala a z očí mi vytryskly slzy. Když se houf lidí odebral pryč, zůstala v místnosti jedna žena, která si ke mně sedla a chytla mě za ruku a povídala mi tím jemným hláskem: „Ničeho se neboj, páni doktoři najdou tvoji maminku a tatínka a odvezou tě za nimi. Chvilí si tu s námi ještě pobudeš, ale pak tě pustíme domů.“ Když jsem slyšela ‚tatínek‘, hrklo ve mně a vyjekla jsem: „Ne! Tam nechci!“ zdravotní sestřička na mě zírala a nevěřila mým slovům. Když jsem jí všechno vyříkala, úplně se zhrozila a řekla, ať se nebojím, a rychle zmizela za dveřmi. Když jsem tam jen tak ležela, přišlo na mě spaní. Nevím, jak dlouho jsem spala, ale při vzbuzení jsem spatřila zase tu sestřičku. Venku svítily lampy a v místnosti byla tma. Hezky se na mě usmála, zvedla se ze židle a tiše četla z novin, které držela ve svých jemných rukách: „Sára Jošková se dle rozhodnutí dětí stala nejoblíbenější majitelkou obchodu s cukrátky. V ulici Podbřínského na kraji města Ostravy.“ Plná naděje se usmívala a čekala, co já na to. Jen jsem se nechápavě zatvářila a otočila hlavu k oknu. Milá slečna mě jemně přitáhla za rameno a povzdechla: „Ty šmudlo! Je to tvoje matka! Ona žije a teď s ní budeš žít!“ Rychle mi došlo, o co se jedná, a hlavu jsem zvědavě otočila na sestřičku. Čekala jsem, co pro

mně má dál. Když viděla můj rozzářený úsměv, pokračovala: „Sice bys měla zůstat ještě tady v nemocnici, ale po tom, co sis prožila, tě tam hned zítra odvezu. Chceš?“ Ani vteřinku jsem nezaváhala a zakývala, že ano. Pak se žena zdvihla a zlehka si odkráčela pryč z pokoje. Nedočkavostí jsem zabrala a spala až do rána, kdy mě probudilo jemné třesení. Trhla jsem tělem a otevřela oči. Skláněla se nade mnou ta laskavá sestřička a prohlásila: „Bal si kufry, jedeme!“ Chtěla jsem vyletět z postele, ale nohy se ani nepohnuly. Sestřička mi pomohla na vozík a odvezla mě na parkoviště k jejímu autu. Já jsem myslela, že to, co mi způsobilo ochrnutí, bylo auto, a tak jsem se bála a začala brečet a trhat sebou. Sestřička si ke mně klekla a povídala, že se nemám čeho bát, že pojedeme opatrně a bezpečně. Nevědomky, co že se to bude dít, jsem přikývla, protože to, co mi ta milá paní řekla, byla vždycky pravda. Vzala mě do náruče a posadila do auta. Vozík složila na zadní sedadlo a vyrazily jsem.

Po třech hodinách jízdy a dlouhých kolonách jsme vjely do města Ostravy a hledaly ulici Podbřínského. Za pět minut jsme jí našly a teď stačilo najít ten obchůdek. Už z povzdálí jsme viděly mezi šedými domy barevný krámk s frontou až ven. Bylo jasné, že to je to, co hledáme. Zaparkovaly jsme před obchodem a sestřička mi pomohla na vozík. Jela jsem k obchodu a snažila se procpat mezi dětmi. Všechny se začaly smát a pokřikovat na mě. Nic jsem si z toho nedělala a jela dál. Sestřička čekala venku a sledovala mě. Když jsem dojela až k pokladně stála za kasou stará protivná paní a ošklivě na mně zakřičela, že jestli nic nechci, ať zase odjedu, že jí plaším zákazníky. V očích se mi tvořily slzy a pomalinku sjížděly po tváři až k bradě, odkud potom padaly na mou košili. Příběhla za mnou sestřička a odvezla mě z obchůdku ven. Před krámkem mě utěšovala a já těkala očima po domech. Všimla jsem si jednoho obchůdku naproti a v něm stojící mladé ženy, jak smutně vyhlížely zákazníky. V jejím obchodě nebyla ani noha. Vozíkem jsem pood-

strčila sestřičku a pomalinku jela směrem k tomu obchodu. Když jsem otevřela dveře, zacinkal zvonek a žena za pokladnou se mile usmála a ptala se mě, co bych si dala. Já ji ale nevnímala a celou jsem si ji prohlížela. Měla také tmavší pleť a černé vlasy. Oči hnědé jak nejhořčí čokoláda, ale přitom z nich svítilo dobro a láska. Přijela jsem k ženě blíž a řekla: „Eliško?“ Hned jsem poznala, že je to moje matka a nechala jsem se obejmout. Sestřička nás za oknem pozorovala, a pak vstoupila do obchodu. Jen se rozloučila a se šťastnými slzami nastoupila do auta a zmizela za rohem. Až do večera jsem si s maminkou povídala a chtěla jsem o ní vědět úplně všechno. Zajímalo mě, proč už není nejoblíbenější prodavačkou cukrovinek. Řekla mi, že se přistěhovala naproti do krámu starší paní a ta jí přebrala zákazníky a všechny recepty až na jeden, který prý bránila tělem i duší. Samozřejmě jsem byla zvědavá, o jaký recept se jednalo. To mi už neprozradila a místo toho mi dala dobrou noc a uložila mě do postele.

Zvědavost mi nedala spát a pořád mi ten recept vrtal hlavou. Sedla jsem do vozíku a jela prozkoumat místnosti. V jedné byla malá knihovnička plná různých knih. Jen jedna jediná kniha byla svítivě červená. Byla v nízké policiče, a tak jsem si ji vyndala. Protlácela jsem stránky a všechny byly vytrhané. Jen poslední list byl zachovaný. Byly to recepty na sladkosti. Poslední z receptů byl s názvem kouzelná čokoláda. Recept jsem si přečetla a jela hledat do výlohy, která z čokolád to je. Ochutnala jsem mnoho druhů, až jedna chutnala zvláště. Byla tak výborná, že pro její vychutnávání jsem zavřela oči a nechala si ji roztávat na jazyku. Když jsem otevřela oči, všude kolem byla zelená tráva a červený potok. Stromy byli krásně zbarvené a obloha bez jediného mraku. Jela jsem na vozíku tou krásně voňavou trávou. Až mi to nedalo a ochutnala jsem ji. Byla sladká. Chutnala jako pendrek, ale byla tak šťavnatá. Když jsem se ohýbala pro další stéblo, vypadla jsem z vozíku.

Chtěla jsem se znovu posadit, ale normálně jsem stála na nohou. Zkusila jsem udělat krůček a povedlo se. Chvilí jsem chodila sem a tam, abych si užila té volnosti. Čokoláda zůstávala ve vozíku, ale jediné, co mě zajímalo, byla ochutnávka zdejší přírody. Potok chutnal jako třeseňový mošt a listí chutnalo jako sušenky. Kůra byla z čokolády. Jak jsem tam všechno ochutnávala, čas běžel tak rychle, že uběhlo 12 hodin a já se z ničeho nic, uprostřed ochutnávání kamínku, ocitla zpět v mamčině obchodu. Jenže jsem byla zase na vozíku a nohy se nehýbaly. Neváhala jsem a rozjela se do ložnice za maminkou. Spala. Celá natěšená jsem ji vzbudila. A vyprávěla jsem jí všechno, co jsem zažila.

Myslela jsem, že mi nebude věřit, ale její odpověď mě ohromila. „Já vím... v té zemi sladkostí jsem schovala tvého pravého otce, protože tady ho nic dobrého nečekalo. Sama jsem tam chtěla zůstat, ale zásoba kouzelné čokolády nevystačila pro dva. Abys tam mohla zůstat navždy, musíš vypít hrnek horké čokolády.“ „Tak sis měla tady udělat pro sebe a vrátit se tam“, vykoktala jsem ze sebe. „To nešlo. Jsem teď tady a s tebou.“ „Ale já tam můžu chodit!“ Žadonila jsem. „Ty bys tam chtěla zůstat?“ ptala se mě maminka. „Ano, tady ten svět je zlý. Všichni mě odsuzovali za to, že jsem Romka, a tam ne! Prosím!“ Potom jsem matce řekla, co mi nevlastní otec dělal, a tehdy se matka zdvihla a šla vařit čokoládu. Po půl hodině jsme byly připravené na odchod do ráje. Hodiny byly půlnoc. První jsem si ukousla čokolády já a v okamžiku jsem zmizela. Po chvíli se u mě objevila i maminka a společně jsme vypily šálek horké čokolády. Já jsem slezla z vozíku a zase se volně proběhla. S maminkou jsme se vydaly hledat tatínka. Když jsme ho našli v malé chatičce z perníku, všichni jsem se hezky přivítali a žijeme tam dodnes jako šťastná rodina...

Mám výjimečného kamaráda/kamarádku: Příběh obyčejné dívky

„Stěhujeme se?“ vykřikl tvůj bratr, když vám to rodiče sdělili. „A to nám to jako říkáte jen tak?“

„Nechtěli jsme, abyste se nějak stresovali,“ zastala se jich hned tvoje máma. Musela ses usklíbnout.

Měli jste se stěhovat někam na Moravu. Žádná malá víska, kde lišky dávají dobrou noc, ale ani žádné Brno. A byla tady naděje, že se zlepší vztahy v tvé blízkosti. Kdo ví, kam až dosáhne anime-posedlost, že? Tvůj bratr už nebyl tak nadšený. Jak by taky ne. Idol školy, král fotbalového mužstva, vůdce party... Byl zázrak, když byl doma jindy než na jídlo a občas na noc. I když jste dvojčata, jste odlišní jak noc a den.

„Měli byste si pomalu začít balit. Za týden odjíždíme.“

Ohayo, mina-san! Hádejte, co je nového?

Čár okamžiků na to jsi zasypaná různými typy.

Novej kluk ve škole? ;-)

Dopsalas nějakou povídku? *nadšená*

Samostatnej pokoj?

Novej noťas?

Musela ses posmát.

NE!!! xD Budeme se stěhovat! *happy*

Chvilíčku nepřichází žádné odpovědi, ale pak se s nimi doslova roztrhne pytel. Každá z holek chce vědět, kam se budeš stěhovat

a jestli to náhodou není to jejich město.

Tohle je tvůj svět, tadý víš, co čekat. Tady to znáš. Pár holek a jejich blogy. V životě jste se neviděly a přesto si mezi nimi připadáš, jako bys je znala odjakživa.

„Téééda!“ při pohledu na váš nový domov sklapne i tvému bráchovi. Rozlehlý patrový domek na okraji běžného města. Co víc si přát!?

„Tak si jdete vybrat pokoj,“ pobídla vás vaše máma s potutelným úsměvem. „Každý svůj,“ dodala pak. Ani ses neohlédla po svém bratrovi a utíkala dovnitř. Vyběhla jsi do patra a každý dveře otevřela. Zastavila ses až u posledních. A okamžitě jsi věděla, že ten pokoj musí být tvůj.

„Moje, moje, moje!“ zaječela jsi na celý dům, stoupla sis doprostřed pokoje a roztočila se kolem dokola.

„Ty máš prostě kliku,“ zhluboka si povzděchl tvůj bratr. Poněkud závistivě přejel pohledem rozlehlý pokoj s balkónem.

„No jo, brácho, kdo pozdě chodí, sám sobě škodí!“ vyplázla jsi na něj jazyk a znova se roztočila kolem dokola.

Tak snad už bude jenom líp.

„Dobrý den, třído. Ráda bych vám představila novou žákyni.“

Nesnášíš, když jsi středem pozornosti. Všichni lidi na tebe koukaj a ty nevíš, co

říct, co udělat. A jak se tak díváš do třídy, jsi menší a menší. Kluci tam vzadu jsou jasní machírci. A holky před nimi jsou už jenom od pohledu typické barbíny. A lidi v předních řadách buď pomalu spí, nebo jeví jasně známky podlézání.

„Etooo... hmmm... Jmenuju se... Nikky,“ byla jsi nejistá. Kolikrát jsi snila o skvělém nástupu do školy? Kolikrát jsi v duchu stála před třídou plnou fajn anime-znalých lidí? Ale realita je trochu jiná. „Nooo... co bych... přistěhovali jsem se o víkend a... etooo... můžu si sednout?“ vzdala jsi to nakonec. Představení ti zrovna nevyšlo.

Učitelka tě posadila vedle načesané a nalíčené holky v přílehavých džínách a snad ještě přílehavějším topu.

„Ahoj, já jsem Adéla,“ otočila se na tebe ta holka, jakmile zazvonilo. A pak se na tebe ostatní holky zesnuly jako mouchy na lep.

„A co tě baví?“

„Anime, manga a povídky,“ odpověděla jsi, aniž bys nad tím přemýšlela. Což se neukázalo jako ten nejlepší nápad.

„To jako pokémoni, jo?“ pokrčila nad tebou nos Adéla.

„Anime není jenom o pokémonech!“ namítla jsi ve svém životě už asi po miliont.

„Fakt ne, jo? Tak o čem to je?“

„Anime se liší od těch západních seriálů,

Tereza Nejedlá

Gymnázium Jana Palacha, Pod Vrchem 3421, Mělník

co se vysílají každý večer, jen tím, že jsou kreslení a kolikrát maj i hlubší děj!“ všichni kolem se ti pošklebovali. A to to ještě před chvílí vypadalo, že budete dobří kamarádi! „A vůbec! Co vy o tom můžete vědět, když vaše znalosti očividně začínají a končí pokémonama!“

Už zase... - A proč tě to překvapuje!
Mělo to být jiné! Mělo? V tvých snech i bylo, ale nikde jinde jsi nemohla počítat...
Copak chceš tak hodně?! Aby tě ostatní chápali a respektovali? Aby ostatní nebyli zůstali magoři?! Aby otevřeli možnosti menšinám?! Ano, chceš toho opravdu moc!
Proč? V čem je to tak těžký? - Opravdu chceš vědět pravdu?
Co je to pravda? - A kdo ji dneska chce znát?
Já! - Opravdu?
Vlastně... nevím. Je pravda tak těžká?-
Těžká? Je lehká, ale pokud ji má někdo nosit na bedrech, zdá se být tunová.
A co je tajemstvím pravdy? A kdo ji znal naposledy? - Kdo ví?
Kdo ví... - Možná blázní...
Blázní? - A možná ne...
Nikdo... - A možná každý...
Tak proč nikde není? - Protože se tak dlouho skrývala za falši a lži, až se ztratila.
A kdo jí ztratil? - Ten, kdo ji znal jako

poslední.
A kdy to bylo? - Dávno... tak dávno...
Existuje pravda? - Existuje vůbec?

První ses vrátila ze školy ty. Na stole připravený oběd a vzkaz, že se rodiče vrátí pozdě večer. Čekáš na bratra.
„Ahoj, pošuku!“ ušklíbne se na tebe. A tebe píchne v srdci. „Koluji o tobě opravdu zajímavé historiky,“ stále měl na obličeji škleb. Ovšem zarazil se v půli kroku. „Není to pravda, že ne?“
„Co je pravda? Kdo ji zná?“ zeptáš se ho hořce a odejdeš do pokoje. Zapneš počítač, ale vypínáš Skype i ICQ. Nechceš s nikým mluvit. A noříš se do světa fantazie.

Je to se mnou tak zlé? - Co?
Já... nevím. Je tak moc zlé, že nežiju v realitě? - Pro tebe, ostatní, nebo obecně?
Pro mě? - To nejlepší, co můžeš udělat.
Pro ostatní? - Těm je to jedno, protože tě neznají a nechtějí tě znát. Zajeli do stereotypu, z kterého se jim nechce vyjít. Oni fantazii nemají. Oni nerozumí menšinám a ani se o to nesnaží.
A obecně? - Obecně je to... hodně špatně.
Proč? - Proč? Kde je pravda?
Kdo ji zná? - Kdy zmizela?
A proč? - Proč? Zase to věčný proč...
Je realita vždycky tak hnusná? - V porovnání se sněním ano. V porovnání s nočními

můrami je to sladké snění...
Musím žít v realitě? - Můžeš žít bez ní?
Kde končí realita a kde začíná mé snění? - Nevím...
Ty nevíš? - Nevím, protože to nevíš ty.
Co...že? - Nevíš, kde začíná tvé snění a kde končí realita. Takže to nevím ani já.
Ale všechno ostatní... - Opravdu jsi to nevěděla? Nebo jsi to nechtěla vědět?
Já... kdo jsi? - Jsem ty.
Nejsi! - Jak to víš? Znáš snad pravdu?
Pravda... kde je? - Kde je?

A tak, vzdor tomu, co víš, nebo co si myslíš že víš, nebo co máš tam někde ukryté hluboko v srdci, a tak to občas vypluje na povrch, žiješ dál stejný život. Fantazie v něm má své stálé místo a realita je vytěšňovaná. Proč?
Protože realita tak bolí!
A při tom... je normální se před realitou zavírat ve snovém světě?

Jsem normální? - Kdo je normální?
Je normální moje chování? - Jaké chování je normální?
Co přesně je normální? - A je něco, co ti nakazuje být normální?
Morálka? - Máš nějakou? A mají ji ostatní?
Svědomí? - Co je to svědomí?
Je špatné, utíkat do fantazie? - Jak moc je dobrá realita?

Proč je realita tak tvrdá? - Realita? Nebo svět?

Kdy přesně se tento svět tak zvrtnul? - V čem?

Kdy si přestali lidi věřit? Kdy začalo být nebezpečný se s někým přátelit? - Proč je člověk pánem na této planetě, i když se k ní chová nejhůře?

Protože má rozum? - Opravdu? A vždycky?

Proč je vše tak složitý? - Protože jednoduchý by nám to přišlo nudný.

Kde jsem udělala chybu? - V čem?

V životě... - ...

Kdy ten nekonečný kolotoč začal? - ...

Proč neodpovídáš? - Nemám odpovědi.

Jak to? - Sama nevíš. Sama jsi zmatená.

A citlivá. A... normální.

Jsem normální? - Co znamená slovo normální?

Být v normě.- A kdo se dnes normám nevymyká?

... - Teď neodpovídáš ty!

Nemám odpověď. - Správně.

Co je na tom správného? - Lidí moc klesli a nechávají si do svých záležitostí mluvit od někoho jiného. Věčně řeší, co by si o nich jenom pomysleli ostatní. A tak se bojí přidat se k jakýkoliv menšině, i když jim přijde správná. Bojí se odhalení, jaká ta pověstná většina vlastně je. Bojí se znát pravdu.

Jakou pravdu? - Kdo ví?

Blázní... - Možná...

A možná všichni... - Tak proč nikde není?

Protože... lidé jsou moc slepí. Zaslepení vidinou osobního štěstí, osobní moci... - ... a tak stále chybují.

Dá se chybovat do nekonečna? - Možná...

Je hodně špatné, když se neřídím vlnou, s kterou jdou ostatní? - Je hodně špatné mít vlastní styl?

Je hodně špatné, někoho napodobovat?

„Slečno Petrová!“ vytrhne tě z přemýšlení profesorka. „Znáte odpověď na mou otázku?“ celá třída se staženými obličejí čeká, co z tebe zase vypadne. A ty se na vaši učitelku vážně zadíváš.

„Je hodně špatné být jiná, paní profesorko?“ zeptáš se nevinně, jako dítě v mateřské školce. Ona se na tebe zamračí. „Je hodně špatné neřídít se tím, čím se řídí většina? Je hodně špatné patřit do menšiny?“

„O čem to mluvíte?“

„Je hodně špatné jít za vlastním cílem? A pokud ano, proč se učíme o těch, co to udělali a ne o těch, co se nechali unášet proudem?“ teprve v tu chvíli si všimneš nápisu na tabuli. Galileo Galilei - ten přece taky nešel s hlavním proudem. A kdyby šel, ještě dneska bychom si nejspíš mysleli, že je Země středobodem vesmíru. „Tak proč je tak špatný být odlišný?“

„Kdo ti řekl, že je špatný být odlišný?“

„Nikdo přímo, ale každému, kdo se na mě podívá, to čtu z očí.“

Mít odlišné cíle je možná trochu divné... - ... a ostatním se to může zdát být špatné, ale...

...nejít si za cílem... - ...je ještě mnohem horší.

A proto... do každého dne nyní vstupuješ s novou silou. Neděláš nic, do čeho by ses musela nutit. Proč taky?

Možná že ostatní tě za to nemají rádi, a někteří tě za to pomlouvají, ale tobě to nevadí. Je ti upřímně jedno, co si o tobě myslí ostatní. Děláš přesně to, co považuješ za správné.

A je to dobře? - Pro koho?

Obecně? - Pravdu?

Co je pravda? - Úlomek zlata v jedné obrovské řece...

Je to tedy dobře? - Pro svět ano, pro tebe ano a ostatním to může být ukradený...

Proč? - Proč co?

Proč je to dobře? - Jsi člověk.

...? - Věčně plná otázek, nikdy nespokojená s tím, co víš... a tak to má být!

Holky s holkama, kluci s klukama: Homosexualita mýma očima

Homosexualita

I v 21. století se setkáváme s tím, že se na homosexuály kouká „skrz prsty“. Předsudky ve společnosti budou vždycky, hlavně proto, že většině lidí se zdá homosexualita proti přírodě.

Nedávno jsem četla knížku od Cyrila Valšíka na toto téma. Popisovala chlapeckou prostituci. Zaujalo mě, že kluci ve špatném rodinném zázemí nebo ve finanční krizi volili toto řešení, i přestože nebyli homosexuálové. Také jsem si uvědomila, že tyto lidi dělíme na dvě skupiny. Na gaye, kteří chodí do různých klubů, žijí promiskuitně a svou orientaci dávají výrazně najevo. A na gaye, kteří mají stálého partnera a pokoušejí se vést nenápadný, normální život. Orientace se projevuje ve všech věkových kategoriích. Člověk to může zjistit ve 12 nebo třeba až ve 30 letech.

Nesnášenlivost vůči homosexuálům je vidět všude kolem nás. Důkazem toho je, že v našem věku je to častá nadávka. Méně známým, ale stejně častým problémem je vztah mezi dívkami. Možná je paradoxem, že se s tímhle společností lépe vyrovnává. Podle mého názoru by se zákon o registrovaném partnerství vůbec neměl projednávat, ale měl by být samozřejmostí. I když žijeme ve svobodné zemi, zdá se mi, že jsou občas homosexuálové vyraženi na okraj společnosti, i přestože často bývají o dost citlivější. Další z mnoha problémů je adopce dětí u těchto párů. Někteří lidé jsou zásadně proti ní, protože se bojí, že by v budoucnu mohlo mít dítě větší sklony k homosexualitě, a proto bývají adopce většinou zamítnuty. Díky tomu, že nemají schopnost normální adopce, tak se dívky na úkor toho nechávají uměle oplodnit.

Je to téměř neuvěřitelné, ale někdo bere homosexualitu jako nemoc. Mezi nejvíce ortodoxní země patří například Rusko, které proti homosexuálům zásadně bojuje. Ani v České republice nejsou stejné podmínky jako v Americe. V Americe dokonce vznikají i čtvrti homosexuálů a přijde mi úžasné, že se tito lidé dokáží spojit v komunitu.

Jsem ráda, že jsem se s touto myšlenkou mohla podělit i s vámi, protože si myslím, že by se o tom mělo mluvit a rozhodně s tím něco dělat, protože situace homosexuálů ve světě rozhodně není příznivá.

Anna Kánová

ZŠ Jana Wericha, Španielova 1111, Praha

Homosexualita mýma očima: Proč jsem tak jiná

Nikdy jsem nepatřila mezi ty, co by si psali deník a denně do něj zapisovali všechny svoje trable a zážitky. Tohle je jenom způsob, jak se chci podělit o ten svůj trochu pošramocenej příběh...

Hodně lidí mě nikdy nepochopilo. Většina se o to ani nepokusila a jediný, co dokázali, bylo říct: „Ta holka je prostě divná.“ Jo, taky řešení! Nejjednodušší, jaký můžete udělat. Odsoudit člověka, aniž byste ho znali... A právě toho se chci zbavit. Proto píšu tenhle článek na můj blog, protože se chci konečně oprostít od toho hnusnýho pocitu nepochopení.

Asi jsem vážně divná. Alespoň tedy jiná. Trochu. Podle toho, jak důležitý je pro vás to, s jakým pohlavím si přeje druhý člověk strávit zbytek života.

Od malička jsem tak trochu vybočovala z řady. Zatímco si ostatní holky ve školce hrály s panenkami (barbínky a podobné vychrtlé nesmysly jsem zavrhla docela brzo), já dováděla na pískovišti s bagrem s ostatníma klukama a za křovím si vyměňovala se zvědavým Jarouškem dosavadní poznatky z lidské anatomie.

I když se mě maminka (a později i paní učitelka ve škole) snažila začlenit mezi normální holčičky mého věku a navnadit mě všemožnými odměnami a pochvalami, stejně jsem si pořád mlela svou. Asi za to mohl i můj táta, který si vždycky (a taky marně) přál kluka – a tak si ho prostě udělal ze mě. Lezení po stromech, chytání ryb nebo sbírání hub – to bylo moje nejmilější trávení víkendů a prázdnin.

Samozřejmě, že jsem nepatřila mezi nejoblíbenější žáky ve třídě. Měla jsem svůj názor – a s tím se u dítěte školního věku jaksí nepočítá.

Neměla jsem ani žádnou nejlepší kamarádku, která by mě podržela nebo se mě zastala. Mezi kluky jsem měla kámošů hafo, ale chlapi jsou srabi... Když jde do tuhýho, sklaponou patky a strčí hlavu do písku.

Docela velkéj zvrstl nastal v pubertě. S každým asi tohle období nějak zamává, změní ho nebo aspoň trochu pozmění. Mě změnila dost.

Nejen zevnitř – posun hodnot, názorů a neustálá snaha být s někým nebo s něčím ve sporu – ale i zvenku – ze světlé blondýnky na černou punkerku s emo linkami a křiklavým oblečením, v němž nikdy nechyběla ČERNÁ. (Perfektní barva, vážně.)

Teď už vím, že jsem se za tohle všechno vlastně schovávala a provokovala ostatní. Když mě nechtěli poslouchat, aspoň mě museli mít na očích a vidět můj protest.

Celou dobu jsem se ale jenom hledala. Nevěděla jsem si s ničím rady a i když se mi spousta lidí snažilo pomoci, to hlavní jsem si musela vyřešit sama.

V jednom jsem ale byla stejná. Jako každé průměrné teenager jsem si připadala dost vyspělá na to, abych začala randit a mít kluka.

I přesto, že jsem byla „jiná“ a můj vzhled se zrovna nepodobal vzhledu účastnic soutěže Miss World, našlo se pár jedinců, kterým nevadilo vytvořit se mnou (určitě neharmonický) pár. Problém byl ale ve mně. Nějak jsem si neuměla představit, že bych se s nějakým klukem držela za ruce nebo – nedejbože – líbala (blééé).

Vždycky jsem brala kluky jako kámoše. Dělalí jsme spolu různý blbosti a nikdy mě nenapadlo je brát jinak.

Barbora Čunátová

Gymnázium Pierra de Coubertina, Náměstí Františka Křížíka 860, Tábor

Holky ve třídě neřešily nic jiného. Hlavním tématem jejich debat byli kluci, kluci, kluci, kluci... a pak teprve následovaly věci jako kosmetika, módní oblečení a dívčí časopisy. (Mimochodem, jednou jsem si – a dodávám pouze ze zvědavosti – zakoupila jedno vydání tohoto pubertačko-nemůžeš-bez-toho-žít časopisu a jedinej pocit z toho byla znechucenost. Na první stránce jsem zjistila, že jsem úplně OUT, když nenosím přesně TY věci, co inzeruje za těžký prachy zrovna TAHLE společnost a na druhý si udělala super test, ve kterým mi vyšlo, že se svým skóre bych se měla jít rovnou zahrabat. Třetí stránku jsem raději neriskovala a použila tuto hodnotnou literaturu jako výstelku pod morče. Docela se divím, že si nestěžovalo.)

Jenže – i když si to moc lidí nechce přiznat – okolní společnost na vás působí mnohem víc, než si vůbec myslíte... A tak když skoro všechny holky kolem vás randí o 106 a nestydí se pochlubit svými zážitky i osobám, se kterými se jinak vůbec nebaví, začnete mít takovej divnej pocit, že asi není „něco“ v pořádku.

Zkrátka a dobře, nakonec jsem na to svoje první rande přece jen vyrazila.

No jo, byla jsem dost měkká a hlavně hloupá na to, abych zjišťovala PROČ mě kluci nepřitahují a představa líbání ve mně vyvolává příznaky salmonelózy.

Co vám budu říkat, byla to katastrofa.

Ze začátku jsme byli oba tak nervózní, že já po pár metrech hodila placáka na chodník a on místo toho, aby mi pomohl na nohy, tak zakopl o moje glády a složil se vedle mě.

Mně bylo hned jasný, že tohle asi nebude ono, a tak jsem se nenápadně vymluvila na „neodkladnou“ práci a mazala domů.

To, že se pak chudák ani neozval, bych brala jako daň prvního rande.

Těchto omylů a hokusů pokusů jsem měla nespočet. Až jednou, někdy na konci střední školy jsem narazila na docela fajn kluka. Nebyl moc výjimečnej, takovej podobnej typ jako já. Ale byla s ním legrace – a o to mi většinou šlo. Nebrala jsem to naše randění jako nějakej vztah, ale spíš jako zábavu. On to bral trochu jinak. I když mi to nikdo neřekl, měl mě asi dost rád. Bylo mi ho tak trochu i líto, a tak jsem akceptovala (dřív pro mě nepředstavitelný) věci jako líbání, objímání atd. Možná by to pokračovalo i někam dál, ale to by se nemohla stát událost, která nadosmrtně změnila můj život...

Stalo se to na našem maturitním večírku.

Tak jak to tak bývá, slavilo se celej den i noc a k ránu vydrželi už jen ti neotrlější, mezi které jsem patřila já, dva spolužáci a Markéta – spolužačka, který jsem si za ty čtyři roky snad ani nevsímla. Šedá myš, nebo jak se to říká...

Bylo už hodně k ránu a kluky – perverzáky – nenapadlo nic jiného, než si zahrát flašku. Zezačátku to byla sranda, všichni jsme byli dost opilí a to je vám pak šuma fuk, co na sebe prásknete lidem, který už možná nikdy nevidíte.

Časem ale přišly na řadu úkoly – a to už taková zábava nebyla. Kluky napadaly čím dál tím víc sexuálně naladěný nápady a vrcholem všeho bylo, když mi Markéta měla dát – podle jejich slov – „pořádného francouzáka“.

Moc se nám do toho nechtělo. Nebyly jsme žádný kámošky a líbat se se skoro neznámým člověkem... Ale co bychom pro srandu neudělaly.

Začala jsem být trochu nervózní, i když mi připadalo úplně hloupý, abych byla na větvi z toho, že plním obyčejnej úkol ve flašce. Když se ale ke mně Markéta přiblížila a já ucítila její vůni, začaly se mi klepat ruce a musela jsem zarývat nehty do dlaní, abych nevykřikla nahlas. Potom, co se naše rty spojily, jsem zažila něco neskutečného. Bylo to tak nový a tak hezký, že jsem zůstala pár vteřin jak v transu a vychutnávala si ten pocit...

Až po chvíli jsem si uvědomila, že na mě všichni zírají a nechápou, co se se mnou stalo. Jediná Markéta na tom byla podobně a tváře jí rudě hořely. Nechápatě na mě koukala v očích jí bylo možný vyčíst pouhé: „Co se to stalo??“ O tomhle zážitku jsem musela hodně přemýšlet. I přesto, že nebyla šance popovídat si o tom s Markétou, musela jsem najít odpověď na všechny ty otázky, co mi nedávaly spát. Podvědomě jsem tušila, že tohle bude znamenat asi něco víc a dokonce jsem toužila po tom si to zopakovat... Neměla jsem však odvahu přiznat si barvu a nechtěla jsem se smířit s tím, že bych byla na holky...

Dnešní společnost je dost krutá a s menšinami nemá slitovnosti. Na oko to možná vypadá, že rasismus a společenská vykořeněnost v téhle moderní a rovnoprávné době nemá místo, ale je to jen iluze.

Ve skutečnosti se pohlíží na menšiny skrz prsty a je dost těžký prezentovat na veřejnosti svoji sexuální orientaci. Pak je tu ještě problém s rodinou a přáteli. Celý život jsou zvyklí na to, že vás vychovávají jako slušného a normálního (v mém případě alespoň přiměřeně) člověka a vy jim nakonec uděláte tak strašlivou věc, že se „jen tak“ změníte orientaci.

Toho jsem bála asi nejvíc. Toho, že jednoho dne přijdu před rodiče a zbojím jim jejich celoživotní ideu o mně.

Ale jak jsem o tom tak neustále přemýšlela, přišla jsem na fakt, že jiná asi nebudu. Buď se s tím smírím, nebo se budu trápit do konce života.

Vybrala jsem si tu první možnost.

V tomto rozhodnutí mi pomohlo i pár lidí, kteří na tom byli před pár lety stejně jako já a nyní měli tyhle problémy dávno za sebou.

Taky díky nim jsem sebrala odvahu a se vším se světila rodičům, nejlepším kamarádům a – abych měla svědomí úplně čisté – i Markétě. Ta na tom byla překvapivě stejně jako já, s tím rozdílem, že svou opačnou orientaci tušila už dříve. Nakonec jsem zjistila hodně věcí. Například to, jak skvělý a neuvěřitelně chápavý mám rodiče. Nebo třeba to, že ne každý, kdo se tváří jako přítel, opravdovým přítelem je. Lidé, kteří vás doopravdy milují, vás budou milovat vždycky. Ať už se oholíte dohola, začnete vyznávat animismus nebo vám vaše hormony naznačí, že tudy cesta nevede...

Tak.

Ted' o mě víte úplně všechno.

Už mě nemusíte odsuzovat za absolutní nepochopení, protože možnost k porozumění jsem vám dala až až.

Pokud ale pořád nevíte, co jsem tím vším chtěla říct a PROČ jsem pořád tak JINÁ, napište mi sem na blog a já vám ten svůj divnej příběh vysvětlím třeba ještě jednou...

Moje setkání s Romy: Život s Čechy a Romy

Jmenuji se Martina Siváková, je mi 17 let a pocházím z romské rodiny. Nyní budu psát o tom, jak to bylo u Romů, když sem tam vyrůstala.

Bylo mi pět let, když mě a mé tři sestry opustila naše vlastní matka. Do teď nevím, co je na tom pravdy. Můj otec se o nás staral sám, ale pak později nás rozdělili. Já jsem dva roky vyrůstala se sestrou Rozálií u naší babičky z otcovy strany. Iveta s Marií vyrůstaly u babičky z matčiny strany. Matka i otec pochází z romské rodiny. Nevím, proč si nás tak rozdělili? Že by jim šlo o peníze? Je možné, že by měli radši peníze než nás?! Ale tátovi jsme věřily, že nás má doopravdy rád. O peníze mu nešlo. Táta zařídil, abychom vyrůstaly všechny čtyři dohromady. Našel si přítelkyni, jmenuje se Jana Olahová. Přistěhovala se k nám. Bydlely jsme s babičkou z tátovy strany. Ještě dodám, že tátova přítelkyně Jana pochází z české rodiny a mají spolu tři děti, dva kluky a jednu holčičku. Takže je nás dohromady sedm dětí plus dvě dospělé nevlastní sestry z Janiny strany z prvního manželství.

A pak přišla ta hrozná chvíle. Naše babička umřela, bylo jí sedmdesát šest let. To tátou hodně zasáhlo, začal hodně pít. Neměli jsme pořadně z čeho platit nájem. Poté si táta začal půjčovat na jídlo, museli jsme se přestěhovat, protože jsme

neměli peníze na zaplacení nájmu. Bydleli jsme mezi Romy v jedné ubytovně u lesa. Tam to bylo hrozné. Táta byl často opilý, mlátil před námi Janu, neměli jsme jídlo, neměli jsme, jak chodit do školy. Jednou měsíčně jsme se pořadně najedli a to z toho důvodu, že rodiče brali přídatky, alimenty, ale stejně bylo koupeno víc alkoholu, než jídla. Občas jsme se ukázali i ve škole. S tátou to pak bylo horší a horší. Janu zbil hodně moc, tak, že sousedi zavolali policii. Ta pak přijela, vzala Janu a odvezla ji do nemocnice na ošetření. Táta z toho vyklouzl jen tak tak. Jana pak odešla od táty do azylového domu a my jsme opět zůstaly s tátou. To bylo i pro něj i pro nás horší. To nás táta začal mlátit i zamykat. Vracel se domu opilý, pak nás ostříhal dohola.

To už jsem dál nemohla vydržet. Čekaly jsme, až táta někam odejde. Všechny čtyři jsme si sedly ke stolu a promluvíly si o dětském domově. Napadlo nás to, protože naše kamarádka byla také v dětském domově. Tak jsme se shodly, že to zkusíme, protože už jsme dál nemohly. Řekla jsem to sousedce, aby zavolala paní sociální pracovníci, aby si pro nás přijeli, a tak se taky stalo! Odešly jsme z toho baráku, kde jsme se trápily. Do dětského domova jsme přijely jen já, Rozálie, Marie, Iveta. Ti tři malí byli s Janou v azylovém domě a dvě nejstarší? Těm už bylo přes osmnáct let a ty už

Martina Siváková

Dětský domov a Školní jídelna, U sociálního domu 438, Kralupy nad Vltavou

2. místo v kategorii dětí od 15 do 18 let

mají svoji rodinu. Táta a Jana se k sobě vrátili jen z toho důvodu, že táta zůstal sám! A lituje toho, co všechno udělal, i když je pozdě. Kdo ví, jestli to je pravda?! Občas se s nimi vídám. Tohle jsem prožila v romské rodině...

Nyní žiji v české rodině.

Do dětského domova jsem přišla, když mi bylo čtrnáct let. Začala jsem tady chodit do místní školy, do šesté třídy a zpočátku se bála zdejšího kolektivu, že mě k sobě nevezmou jen proto, že jsem Romka. Ale bála jsem se úplně zbytečně!!! Přijali mě úplně v pohodě. Bavili se se mnou, prostě všechno se mi moc líbilo. Měla jsem vyjít z osmé třídy, protože jsem propadla v páté třídě. Ale nevyšla jsem, zůstala jsem tam až do deváté třídy. Dala jsem si žádost a škola mě vzala. Díky mé tetě a paní učitelce, těm moc děkuju!!! Žádost jsem si dala, protože můj kolektiv ve třídě byl úplně super. Ráda jsem chodila do školy. Jinak i v dětském domově mě i sestry vzali mezi sebe tak, že se mi tu začalo líbit.

Až na to, že jsem tady nyní zůstala sama. Moje dvě sestry přeřadili do jiného výchovného zařízení. Nelíbilo se jim tu. Třetí sestra odešla, protože jí už bylo osmnáct let. Jak už jsem psala, jsem tu nyní sama a nestěžuji si. Mně se tady moc líbí, mám to tady moc ráda. Už jen z toho důvodu,

že jsem poznala tolik nových věcí. Byla jsem i v Chorvatsku, zatímco kdybych byla doma... Těch věcí je moc! Nyní jsem už v prvním ročníku na středním odborném učilišti ve Slaném, obor kuchařské práce. Protože mě baví vařit a do života to budu hodně potřebovat. Musím říct, že dětský domov mi toho do života dal hodně, jsem ponaučena a jsem za to moc ráda, že jsem tu skončila. Díky nim se budu moc snažit, abych v budoucnu měla lepší život, než jaký jsem měla ve svém dětství. Na dětský domov budu vzpomínat jen v tom dobrém, protože tak to je!!!

Tak to je moje vzpomínka na to špatné i na to dobré.

A myslím si, že mezi Romy a Čechy není žádný rozdíl, protože všichni lidé jsou stejní. Myslet si, že Romové jsou horší třeba z toho důvodu, co jsem zažila já ve své rodině, je hloupost. To bohužel může zažít i holčina nebo kluk v české rodině, kde rodiče také pijí alkohol. Ano, je mezi námi rozdíl, jsme odlišní - ale jen barvou pleti!

Multikulturní společnost – jak si ji představují?

Zatím jen sen...

Když se ráno probudím, je zima, fouká studený vítr. Vycházím ze svého domu a šálu si přitisknu blíže k obličejí. První člověk, kterého potkávám, je můj soused James, zrovna venčí svého psa. Je v mém věku a je to černoch. Mávám mu na pozdrav, ale on vůbec nereaguje. Jdu dál a přemýšlím o tom, když najednou potkám Araba zahaleného v hábitu a s turbanem. V Česku mi to přijde velmi neobvyklé, ale ne zcela nemožné. Usměju se na něj, ale on nic. Dívá se na mě, ale nevidí mě.

O pár ulic dál potkávám svoji nejlepší kamarádku. Je to Cikánka, původem z Rumunska. Čekala jsem, že tu bude, vždycky je v tuto dobu tady. Jsem ráda, že ji vidím, a chci se jí zeptat na toho nového Araba. Když se ale chystám přejít ulicí, ona najednou zahne a jde opačným směrem, jakoby o mně nevěděla. Volám její jméno, ale ani se neotočí.

Po městě se procházím ještě asi půl hodiny. Už jsem ale promrzlá na kost, a tak jdu do své oblíbené kavárny na šálek pořádně horké kávy. Číšník mě už zná, chodím sem často. Je to Vietnámec a vždycky mi zadarmo kávu ještě doplňuje. Vejdu do dveří a čekám jeho veselý pozdrav plný vtípných poznámek, ale ničeho takového se nedočkám. Jen se podívá ke dveřím a jde zapisovat další objednávku. Já se usadím u svého obvyklého stolu vlevo u okna. O dva stoly dál sedí zajímavý, pravděpodobně milenecký pár. On je Hispánc a ona Albínka. Nechápu, co se to dneska děje. Neznám nikoho z Hispánie a o Albínech toho vím asi jako ryba o křídlech. Vrcholem je, když si ten mladík klekne a začne svoji vyvolenou žádat o ruku. Tyhle „romantické“ scény na veřejnosti nemám ráda. Přesto se neubráním úsměvu, když slyším, jak dívka říká ano.

Z kavárny vycházím ven. Nic jsem si neobjednala, protože mě

dneska zřejmě nikdo nebere na vědomí. Když se podívám ulicí dál, nevěřím svým očím! Venku na náměstí jsou shromážděny davy lidí. Všech různých vyznání, kultur. Jsou to běloši, černoši, Asiaté, Romové, muslimové, křesťané, ateisti. Nejsou tu jen Češi, slyším několik různých jazyků. Francouzština, angličtina, ruština, španělština, japonština. Takhle bych mohla pokračovat dál a dál. Všichni vypadají, že si skvěle rozumí. Baví se, někteří popíjejí víno, jiní vedou vážnější diskuse. Opozdil je nějaký politik zabraný do vášnivé diskuse se zdejší pekařkou. Napravo ode mě americký voják přebaluje dítě jedné chudé africké ženy a skvěle se přitom baví. Úplně vzadu vidím postavenou mešitu, hned vedle ní se tyčí katolický kostel. Kolem těch dvou budov je shromážděno mnoho věřících lidí, všichni se společně modlí. Přibližně uprostřed tohoto výjevu je malé podium, na které právě vystoupil Indián. Na sobě má pouze jednoduchou koženou košili, kolem krku vidím náhrdelník se zuby ulovených zvířat a na zádech mu visí oštěp. Když začne promlouvat, všichni mu věnují plnou pozornost. Věřící se přestali modlit, jedna velká skupinka odložila své poháry s vínem, voják si přestal hrát s dítětem.

Už to nemůžu vydržet a utíkám. Nechápu, co se to děje. Jsem přece stále v Česku, ne? Běžím až domů, jdu do koupelny a umývám si obličej studenou vodou. Když s podívám do zrcadla nad umyvadlem, čeká mě další šok. Já tam nejsem! Nevidím se! Nejsm tu! Nemůžu mluvit, ani necítím části svého těla. Snažím se křičet a tentokrát se opravdu probouzím. Už nevím, co se mi zdálo, ale vím, že to bylo něco nepravděpodobného. Něco zatím nemožného.

Venku je zima, fouká studený vítr. Vycházím ze svého domu a šálu si přitisknu blíže k obličejí. První člověk, kterého ráno potkávám, je můj soused Honza, zrovna venčí svého psa. Veselí se na mě usměje a pozdraví. Začíná další normální den...

Tereza Šabatková
Gymnázium, Tylova 271, Vlašim

Co pro mě znamená náboženství?

Kdybychom pátrali po původu náboženství, dostali bychom se až do doby několika tisíc let před naším letopočtem. Můžeme tedy říci, že s vývojem člověka náboženství úzce souvisí. Už dávní lovci mamutů měli své náboženské mýty a vzpomeňme si třeba na pravěké jeskynní malby anebo pohřby mrtvých. Lidé se možná už tehdy ptali na původ své existence a snili o posmrtném životě. Postupem let, jak se člověk vyvíjel, tak se s ním měnila i víra. Vzniklo křesťanství, islám, hinduismus a mnoho dalších, které dodnes přetrvávají a předávají se z generace na generaci. Jejich hlavní podstata však většinou zůstává stejná a od dob dávných lovců mamutů se příliš nezměnila. Je to víra v něco nadpřirozeného, co většinou koná dobro a trestá zlo. A hlavně náboženství vysvětluje nevysvětlitelné otázky, na které ani dnešní moderní věda nezná odpovědi, například vznik vesmíru a stvoření světa nebo co bude po smrti.

Náboženství poznamenalo jak kulturu, tak dějiny. Vedlo ke vzdělání, mravním zásadám a principům, které měly sloužit jako návod pro lidské žití a filozofii, zamýšlení se nad osudem a původem lidstva.

Někteří lidé vnímají víru jako povzbuzení a motivaci, víra vnáší svými příkázáními pravidla do jejich životů. Náboženství jim poskytuje sebevědomí a určitou životní šanci v něco lepšího po smrti. Kdyby se najednou nezvratně prokázalo (což je velmi nepravděpodobné, skoro až nemožné), že žádný Bůh není, mohlo by to pro některé lidi skončit obrovským zklamáním, až sebevraždou, jak tomu bylo v minulosti, kdy se při

objevení Darwinovy teorie druhů zvýšil počet sebevražd. Tehdy lidé neměli možnosti volby a žili jen pro posmrtný život, v němž se jim všechno mělo vynahradit a vrátit. A najednou se víra a naděje vytratily. Už neměli pro co žít. Avšak náboženství se opět přizpůsobilo, po evoluční teorii začaly vznikat nové směry, které se pokouší dát dohromady víru s vědou. K nejzajímavějším a nejnovějším teoriím patří např. představa vzniku vesmíru „kvantovým tunelováním z nicoty“. Je to teorie, kterou laickým způsobem neumím vysvětlit, ale vybízí k zajímavé otázce, že snad jakési „zákony“ by měly existovat i před vesmírem samým. Znamená to snad, že zákony nejsou jen pouhým popisem reality, že mohou nezávisle existovat samy? Na jakou tabulku by mohly být zapsány při absenci prostoru, času a hmoty? Zákony jsou vyjádřeny v podobě matematických rovnic. Jestliže médiem matematiky je mysl, znamená to snad, že mysl předcházela vesmír?... A tak se opět jako ti dávní lovci mamutů noříme do hlubin neznáma, přímo do nitra velké záhady.

Jsem proto toho názoru, že člověk by měl tolerovat náboženské přesvědčení jiného, a nesnažit se usilovně přesvědčovat o správnosti právě toho svého. A hlavně by bylo dobré učit už malé děti svobodně se rozhodovat a hledat si svoji vlastní cestu životem, ať již s vírou v Boha nebo i bez ní.

Michaela Hohinová

ZŠ Jana Wericha, Španielova 1111, Praha 6

Holky s holkama, kluci s klukama: Homosexualita mýma očima

Michaela Slámová Daniela Sárázová Jana Leichterová
Gymnázium, Písnická 760 Praha

1. místo v kategorii „Fotografie“

Multikulturní společnost – jak si ji představují?

2. místo v kategorii „Fotografie“

Láska nevychází...

...z barvy kůže...

...láska vychází...

...z lidského srdce...

...

Anna Marčíková Štefan Lakatoš
Dětský domov, Lazy 3689, Zlín

Mám výjimečného kamaráda/kamarádku

Moje výjimečná kamarádka se jmenuje Danny a pochází až z dalekých Cookových ostrovů.

Seznámila jsem se s ní před třemi roky na folklorním festivalu v Praze, kam přijela se svou skupinou předvést pro nás exotické tance. Cookovy ostrovy leží v jižním Pacifiku, takže jsme od sebe hodně daleko vzdáleny.

Přesto si moc vážím, že jsem měla tu možnost dozvědět se něco o její kultuře, která je úplně odlišná než ta naše. Danny je milá, velmi přátelská, veselá a působí bezstarostně.

Při jejím tanečním projevu na ní obdivuji to, že s nadšením prožívá svůj tanec a na její tváři je vidět, že chce lidem předat radost a požitek. Je krásné se na ni dívat. Dokonce se mě to snažila i naučit, byla velice trpělivá, protože my Evropané to nemáme „v krvi“. Mám ji moc ráda a jsem šťastná, že jsme kamarádky. Je pro mě výjimečná!

3. místo v kategorii „Fotografie“

Tereza Kazimourová
Základní škola Jana Wericha, Španielova 1111, Praha

Besedy a workshopy

1. Graffiti workshop s Dmitrijem Proškinem – nástřik loga vyjadřujícího boj proti rasismu (ZŠ Na Celně, Mladá Boleslav)
2. Graffiti workshop s Dmitrijem Proškinem – sketch battle mezi účastníky (ZŠ Na Celně, Mladá Boleslav)
3. Graffiti workshop s Dmitrijem Proškinem – sketch battle (ZŠ Na Celně, Mladá Boleslav)
4. Arabský workshop s Marwanem Al Soleimanem – výklad arabského písma (ZŠ Na Celně, Mladá Boleslav)

Besedy a workshopy

5. Výstava "Hádej, kdo jsem?" (ZŠ Boleslavova, Praha 4)
6. Arabský workshop s Marwanem Al Soleimanem – povídání o arabské hudbě (ZŠ Studánka, Pardubice)
7. Graffiti workshop s Dmitrijem Proškinem – nástřik loga vyjadřujícího boj proti rasismu (ZŠ Studánka, Pardubice)
8. Arabský workshop s Marwanem Al Soleimanem - prezentace výsledků / talentovaní žáci (ZŠ Na Celně, Mladá Boleslav)

Seznam zúčastněných škol a subjektů

ZŠ Jana Wericha
Španielova 1111, Praha 6 – Řepy

ZŠ a Praktická škola G.Pelechové
Vilémovská 192, Dolní Poustevna

ZŠ a Mateřská škola
Plánkova 430, Strakonice

ZŠ Boleslavova
Boleslavova 250/1, Praha-Nusle

Škola Jaroslava Ježka,
MŠ, ZŠ, Praktická škola
a ZUŠ pro zrakově postižené
Loretánská 19, Praha 1

ZŠ Tolerance
Mochovská 570, Praha 9 – Hloubětín

ZŠ Most
Zlatnická 186/4, Most

ZŠ
Albrechtická 732, Praha 9 – Kbely

ZŠ
Květnového vítězství 1554, Praha 12

ZŠ Přerov
Boženy Němcové 16, Přerov

ZŠ Alšova
Alšova 1123, Koprivnice

ZŠ a MŠ
17. listopadu 4728, Chomutov

ZŠ Zlonice
Komenského 305, Zlonice

ZŠ praktická a ZŠ speciální
Jaroslava Seifertova ul. 179, Mělník

ZŠ a Praktická škola
Žitomiřská 1359, Český Brod

ZŠ
Čechova 40, Rokycany-Nové Město

ZŠ a Praktická škola
Parižská 2249, Kladno

ZŠ Městec Králové
Nám. Republiky 303, Městec Králové

ZŠ Štíty
Školní 98, Štíty

ZŠ
Letohradská 1, Praha 7

ZŠ praktická
Jodlova 111, Kralupy nad Vltavou

ZŠ
Havlíčkovo náměstí 10/300, Praha 3

ZŠ a Praktická škola
Na Náměstí 571, Kutná Hora

ZŠ a MŠ Vsetín
Turkmenská 1612, Vsetín

ZŠ a MŠ Beroun
K. Čapka 1457, Beroun

ZŠ a Praktická škola
Na Náměstí 417, Kutná Hora

ZŠ Ratibořická 1700, Praha 9

ZŠ a MŠ Kladno
Norská 2633, Kladno

ZŠ Rýmařovská 15, Bruntál

ZŠ Olešovice
Ringhofferova 436, Kamenice – Olešovice

Gymnázium Pierra de Coubertina
Nám.Františka Křížáka 860, Tábor

Soukromá obchodní akademie SOAPA
Opletalova 4, Jablonec nad Nisou

Gymnázium Vlašim
Týlova 271, Vlašim

Gymnázium Jana Palacha
Pod Vrchem 3421, Mělník

OA a JŠ s právem SJZ
Karlova 111, Písek

Gymnázium Písnická
Písnická 760, Praha 4

Dětský domov
Nádražní 26, Mikulov

Dětský domov, Strážnice
ul. Boženy Hrejsové 1255, Strážnice

DD, ZŠ, Školní družina a školní jídelna
Pelcova 279, Kostelec nad Orlicí

Dětský domov a školní jídelna
Bukovského 1355/25, Slezská Ostrava

Dětský domov a školní jídelna Most
K. H. Borovského 1146, Most

Dětský domov a školní jídelna
U Sociálního domu 438, Kralupy nad
Vltavou - Mikovice

Dětský domov
Žichovec 17, Prachatice

Dětský domov Uherský Ostroh
Sokolovská 620, Uherský Ostroh

Dětský domov Hora Sv. Kateřiny
Dolní 310, Hora Svaté Kateřiny

Dětský domov a školní jídelna
Čeladná 87, Čeladná

Dětský domov a školní jídelna
Spálova 2, Ústí nad Labem

DD, ZŠ praktická, Praktická škola a
školní jídelna
Dlažkovice 1, Třebívlice

Dětský domov
Nepomuk 278, Nepomuk

Dětský domov
Mariánská 570, Česká Lípa

Dětský domov Zlín
Lazy 3689, Zlín

Dětský domov Jablonné v Podještědí
Zámecká 1, Jablonné v Podještědí

Dětský domov
Purkyňova 11685, Tišnov

DÚ, DDŠ, DD, SVP, ZŠ a ŠJ
Pražská 151, Dobříchovice

Dětský domov a Školní jídelna
Čelakovského 1270/1, Havířov-Podlesí

Dětský domov a školní jídelna
Balkán 333, Plumlov

Dětský domov a školní jídelna
Na Planýrce 168, Boršov nad Vltavou

Dětský domov
Mathauserova 117, Staňkov

Dětský domov a školní jídelna
Školní 86, Štýty

Dětský domov a školní jídelna
U Sýpek 3, Kroměříž

Dětský domov
Boženy Hrejsové 1225, Strážnice

Nížkoprahový klub HUSÍTA
Nám. Barikád 1, Praha 3

AMBRELA
L. Pokorného 15, Třebíč

DROM
Bratislavská 41, Brno

IQ Roma Servis
Hybešova 41, Brno

Domov pro matky s dětmi
Líškova 43, Litoměřice

Tiráž

Autorem obrázku na zadní straně obálky je

Anna Škarková

(ZŠ Alšová 1123, Kopřivnice)

Autorem obrázku na vnitřní straně obálky je

Marián Čonka

(DD, ZŠ, Praktická škola a Školní jídelna Dlažkovice 1, Třebívlice)

Vydavatel: ROMEA, o. s., Žitná 49, Praha 1, 110 00

Brožura vychází za podpory Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR

Obsahové zpracování: Rena Horvátová, Mgr. Jarmila Balážová

Korektura: Lenka Jandáková

Grafické zpracování: Lenka LeNoir Melcherová

Prosinec 2009

Menšiny mezi námi
2009

